

18 de febrer

Un relat de: [mar - montse assens](#)

*

[Recordes aquest dissabte,
per la tarda, a Barcelona?](#)

Jo, ansiosa per trobar-te
et buscava a tot arreu.
Tu, nerviós pel viatge
m'esperaves feia hores.

I et vaig veure entre la gent
a l'altre costat de la plaça.
Em vas mirar somrient
i em vas dir:
"que passaves per allí"

(un somriure)
(uns ulls clucs)
(un petó de benvinguda)
(un silenci, i una mirada...)
(i un batec fora de lloc)

-caminem?
-sí, passegem

La gent omplia els espais
i els colors de les senyeres
voleiaven sota el cel.

-no corris... tranquil,
pren-t'ho amb calma,
que el trajecte és curt
i és per gaudi'l.

(i un sospir...)

Junts, sentíem la carícia
d'aquell patir pel destí,
units per una nació
i pel dret a decidir...

... i vàries generacions:
nadons, infants,
joves, adults, ancians...
i tu
i jo
cridant al món
el clam de la nostra terra.

Música de festa,
cants de joia i alegria:
precis per la dignitat
que ens van prendre
en un mal dia.

Arribant a Catalunya
sentim cantar els Segadors
i una tremolor que ens puja

des dels peus fins a la ment
fent-nos viure aquell moment
que ens abraça a tots dos.

Tan se val si érem cent mil
com si n'érem un milió...
hi érem tots i és el que compta
a l'hora de reclamar
que es respecti l'opinió
de tot un Gran Parlament
que ens va fer un estatut
i prengué una decisió.

[A una banda de Gran via
el sol es fon entre els núvols.](#)
(ja és hora de marxar)

[Però abans no s'acabi el dia
i ens haguem d'acomiar
jo vull que vegis la torre
que s'enfila mar enllà.](#)

Ja sé que estaves allí
perquè em donaves la mà.